



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 400/24
21.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и Мирјане Поповић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљене АА и др**, због кривичног дела праће новца из члана 231 став 2 у вези става 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције и бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.По4.бр. 51/21 од 30.11.2023. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, дана **21.05.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције и бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.По4.бр. 51/21 од 30.11.2023. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.По4.бр. 51/21 од 30.11.2023. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела праће новца из члана 231 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика, док је окривљени ББ оглашен кривим због извршења кривичног дела праће новца из члана 231 став 3 у вези са ставом 1 и 2 Кривичног законика, па је окривљена АА осуђена на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, док је окривљени ББ осуђен на казну затвора у трајању од 2

(две) године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени АА и ББ новчане казне не плате у остављеном року, исте ће бити замењене казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, али не дуже од 6 месеци. На основу одредбе члана 231 став 7 Кривичног законика и члана 87 Кривичног законика, према окривљеној АА изречена је мера безбедности одузимања предмета и то стана број ..., површине 47 м², по структури двособног, на седмом спрату стамбено-пословне зграде у ..., у улици ..., на катастарској парцели број ..., уписаној у лист непокретности број ... КО ... На основу члана 264 став 1 ЗКП и члана 262 ЗКП, окривљена АА и окривљени ББ обавезани су да плате трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, усвоји жалбу, укине ожалбену пресуду и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, односно да уколико другостепени суд нађе да не постоје битне повреде одредаба кривичног поступка, побијану пресуду преиначи и окривљену АА огласи кривом због кривичног дела праће новца из члана 231 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика и окривљеног ББ огласи кривим због кривичног дела праће новца из члана 231 став 3 у вези става 1 и 2 Кривичног законика и изрекне им казне затвора у дужем трајању, и

-браниоци окривљених АА и ББ, адвокат Стефан Јокић и адвокат Никола Матић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи ожалбену пресуду и окривљене ослободи од оптужбе јер није доказано да су извршили кривична дела која им се стављају на терет или да усвоји жалбу, укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Алтернативно, одбрана предлаже да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и побијано решење преиначи у погледу кривичне санкције и окривљенима изрекне блажу казну. Браниоци окривљених, заједно са окривљенима, замолили су суд да присуствују седници већа на којој ће се одлучивати о наведеној жалби, те да буду обавештени о дану, времену и месту одржавања исте.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр. 425/24 од 09.04.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције, укине ожалбену пресуду и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или исту преиначи и окривљену АА огласи кривом због кривичног дела праће новца из члана 231 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика и окривљеног ББ огласи кривим због кривичног дела праће новца из члана 231 став 3 у вези става 1 и 2 Кривичног законика и изрекне им казне затвора у дужем трајању, а да се одбије као неоснована жалба бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката

Николе Матића и адвоката Стефана Јокића.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Николе Матића, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца из Београда, окривљене АА и браниоца окривљених, адвоката Стрефана Јокића, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебно одељења за сузбијање корупције и бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да су разлози пресуде противречни изреци, да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су наведени разлози о битним чињеницама потпуно нејасни и у знатној мери противречни. Жалбом бранилаца окривљених првостепена пресуда се оспорава и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичних дела за која су окривљени АА и ББ оглашени кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку.

Ни жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се првостепена пресуда оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, указивањем да је изреком пресуде прекршена претпоставка невиности прописана чланом 3 ЗКП, нису могли бити прихваћени као основани, будући да сам окривљени ББ није спорио да је у инкриминисаном периоду приходе остваривао од бављења посредовањем у вршењу проституције, извршење ког кривичног дела у истом временском периоду као и у оптужењу је признао у кривичном поступку који се против њега води пред Вишим судом у Београду, у предмету К.бр. 471/19.

Такође, нису могли бити прихваћени као основани ни жалбени наводи тужиоца да је погрешно првостепени суд закључио када је утврдио да имовина – новац у износу од 58.750 евра потиче од једног предикатног кривичног дела и то кривичног дела посредовање у проситуцији из члана 184 став 1 Кривичног законика, занемарујући наводе оптужбе да предметни новац потиче и од другог предикатног кривичног дела и

то кривичног дела трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика.

Наиме, како је то већ напред речено, окривљени ББ није спорио да је у инкриминисаном периоду приходе остваривао од бављења посредовањем у вршењу проституције, а извршење ког кривичног дела у истом временском периоду као и у оптужењу је признао и у кривичном поступку који се води пред Вишим судом у Београду, у предмету К.бр. 471/19, наводећи да се бавио организовањем проституције, говорећи да је то била његова фирма. При томе, стоји чињеница да је у наведеном кривичном поступку окривљеном ББ оптужницом ВЈТ у Београду Кто.бр. 432/19 од 21.08.2019. године, поред кривичног дела посредовање у вршењу проституције у саизвршилаштву са окривљеним ВВ, из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, стављено на терет и извршење кривичног дела трговина људима из лана 388 став 1 Кривичног законика.

Кривично дело прање новца из члана 231 став 1 Кривичног законика чини онај ко изврши конверзију или пренос имовине са знањем да та имовина потиче од кривичног дела, у намери да се прикрије или лажно прикаже незаконито порекло имовине или прикрије или лажно прикажу чињенице о имовини сазнањем да та имовина потиче од кривичног дела. Кривично дело из члана 2 овог става извршено је ако износ новца или имовине из става 1 овог члана прелази 1.500.000,00 динара. Кривично дело из члана 3 овог члана чини онај ко учини дело из става 1 и 2 овог члана **са имовином коју је сам прибавио извршењем кривичног дела.**

Дакле, битан елемент кривичног дела прање новца из члана 231 став 3 у вези са ставом 1 и 2 Кривичног законика јесте да је кривично дело из става 1 и 2 наведеног члана учињено са имовином коју је окривљени сам прибавио извршењем кривичног дела, па како окривљени ББ у овом кривичном поступку није спорио да је у инкриминисаном периоду приходе остваривао од бављења посредовањем у вршењу проституције, то је правилно првостепени суд утврдио да имовина – новац у износу од 58.750 евра потиче од кривичног дела посредовање у проституцији из члана 184 став 1 Кривичног законика, због ког кривичног дела се против овог окривљеног води поступак пред Вишим судом у Београду у предмету К.бр. 471/19, док је чињеница да се у наведеном кривичном поступку против окривљеног ББ поступак води и због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика, без утицаја у конкретном случају, будући да је, како је то већ напред речено, кривично дело прање новца из члана 231 став 3 у вези са ставом 1 и 2 Кривичног законика извршено уколико окривљени учини дело из става 1 и 2 овог члана са имовином коју је сам прибавио извршењем кривичног дела, а што је правилно првостепени суд утврдио и што ни сам окривљени у својој одбрани није спорио, због чега се жалбени наводи тужиоца, којима се у наведеном делу првостепена пресуда оспорава и због погрешно утврђеног чињеничног стања, оцењују као неосновани.

Жалбом бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, првостепена пресуда се оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указујући да је претпоставка која се односи на тзв. предикатно кривично дело посредовање у проституцији довела до осуђујуће пресуде у овом кривичном поступку, затим да тужилаштво није доказало битне елементи

кривичних дела прање новца из члана 231 став 2 и став 3 Кривичног законика, те да се не наводи ниједан разлог због чега суд сматра да је управо новац од проституције искоришћен за куповину предметног стана. Указује се на погрешну оцену исказа сведока ГГ у делу у коме овај сведок наводи да је у три наврата позајмио новац у укупном износу од 30.000 евра окривљеном ББ, као и да је погрешно ценио одбрану окривљеног ББ у делу у коме наводи да је новац позајмљивао и од својих родитеља и ДД, а који део одбране су потврдили сведоци ДД и ЂЂ. Такође се указује и на погрешну оцену одбране окривљене АА, као и да се из садржине транскрипата разговора који су наведени у ожалбеној пресуди види да окривљени АА и ББ не учествују заједно у извршењу кривичног дела, како им се то ставља на терет.

Апелациони суд у Београду ове жалбене наводе оценио је неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да су окривљени АА и ББ извршили кривично-правне радње, ближе наведене у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, правилно је првостепени суд чињенично стање везано за време, место и начин извршења предметних кривичних дела од стране окривљених АА и ББ, утврдио пре свега из дела одбране окривљеног ББ, који је у својој одбрани датој на главном претресу, дана 07.09.2022. године и у завршној речи, између осталог навео да је приходе које је остваривао у временском периоду наведеном у оптужењу од 06.06.2017. године до 09.01.2019.године, остваривао од организовања проституције и да се у вези са тим против њега пред Вишим судом у Београду води други кривични поступак у ком је признао извршење кривичног дела посредовање у проституцији и до детаља описао на који начин се предметном нелегалном делатношћу бавио, као и да је током наведеног временског периода окривљеној АА у више наврата предавао готов новац у валути еуро, у укупном износу наведеном у оптужењу, од ког новца је окривљена АА купила стан у ..., у улици ..., по цени од 58.750 евра, у ком делу је одбрана окривљеног ББ сагласна са одбраном окривљене АА, која такође приликом изношења одбране није спорила да новац од кога је купила поменути стан потиче управо од ББ, односно да јој је он од момента закључења купопродајног уговора за предметни стан, па до коначне исплате купопродајне цене, за исти у више наврата предавао новац од ког је она плаћала рате продавцу стана ... и да је то чинила на начин да је периодично, како је то описано у оптужењу, појединачне износе новца у еврима најпре уплаћивала на свој девизни рачун у "Credit Agricole" банци, а потом директно са свог девизног рачуна вршила пренос тих новчаних средстава на девизни рачун продавца ..., у тој истој банци и да је након исплате купопродајне цене, на основу потврде издате од стране продавца, остварила право на рефундацију, односно повраћај ПДВ на име куповине првог стана у износу од 542.540,40 динара.

Ови наводи одбрана окривљених са главног претреса потврђени су исказом испитаног сведока ЕЕ, који је између осталог навео да му је познато да се окривљени ББ бавио организовањем проституције, јер је у временском периоду од фебруара 2018. године, па до јануара 2019. године, радио код њега као возач и да је током тог временског периода по налогу окривљеног ББ 4 до 5 пута носио новац окривљеној АА, на тај начин што би му окривљени ББ давао коверте са новцем, а он би те коверте одвозио до адресе у ... и тамо, по ББ инструкцији, лично коверте са новцем предавао окривљеној АА и да је на описани начин то чинио отприлике на свака 2 месеца, чији

исказ је правилно првостепени суд у том делу прихватио као објективан, јасан и међусобно сагласан са цитираним деловима одбрана окривљених, при чему је његов исказ сагласан и са исказом сведока ЖЖ, ..., који се сагласно наводима из оптужења изјаснио по питању исплате купопродајне цене продавцу за предметни стан, а чији исказ је такође правилно првостепени суд оценио као јасан и објективан и потврђен писаним доказима, детаљно наведеним на странама 34 и 35 образложења ожалбене пресуде, које је правилно првостепени суд прихватио као валидне, с обзиром да су сачињени од стране овлашћених службених лица у надлежним државним органима и да њихова доказна снага ничим није доведена у сумњу, при чему исти у међусобној вези са напред цитираним деловима одбрана окривљених, као и са исказима напред наведених сведока, чине логичну целину и чињенични склад.

При томе је правилно првостепени суд закључио када није прихватио наводе одбрана окривљених АА и ББ, дате на главном претресу, који се у суштини свде на њихову тврдњу да је новац који је окривљени ББ сукцесивно давао за куповину предметног стана окривљеној АА, представља пре свега враћање ранијег дуга који је према њој окривљени имао, као и тврдњу да је новац за куповину предметног стана за потребе окривљене АА, окривљени ББ узео од својих родитеља и позајмио од ГГ и ДД, налазећи да су одбране окривљених у наведеном делу неубедљиве, нелогичне, усмерене на избегавање кривице за кривична дела за која се терете, посебно ако се има у виду да доказима изведеним током поступка нису потврђени наводи одбране окривљене који се односе на порекло предметног новца и на то да није знала да исти потиче од извршења кривичног дела посредовање у вршењу проституције од стране окривљеног ББ, већ је напротив, свим изведеним доказима, посебно признањем окривљеног да је у инкриминисаном периоду приходе остваривао од послова са проституцијом, уз чињеницу да није доставио било какав доказ да је приходе имао из неког другог извора и да је у другом поступку који се против њега води признао извршење кривичног дела посредовање у вршењу проституције, у потпуности искључено друго порекло предметног новца, о чему је првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде, на странама 36-38 дао јасне, детаљне, довољно аргументоване и за овај суд у свему правилне разлоге.

Дакле, имајући у виду све околности конкретног случаја и то чињеницу да окривљени ББ није спорио да је у инкриминисаном периоду приходе остваривао од бављења посредовањем у вршењу проституције, извршење ког кривичног дела у истом временском периоду као и у оптужењу је признао у кривичном поступку који се против њега води пред Вишим судом у Београду, а како је то првостепени суд утврдио увидом у списе предмета Вишег суда у Београду К.бр. 471/19, затим чињеницу да је током поступка неспорно утврђено и да је окривљеној АА несумњиво сукцесивно новац за куповину предметног стана предавао управо окривљени ББ, и то, између осталог и преко сведока ЕЕ, које појединачне износе новца је она прво преносом уплаћивала на свој девизни рачун, а потом исте износе у кратком временском периоду, вршећу конверзију, преносила на рачун продавца стана на име купопродајне цене, на начин и динамиком како је то садржано у оптужењу, као и неспорну чињеницу да окривљени нису пружили ниједан уверљив и чврст доказ у прилог томе да новац за куповину предметног стана не потиче од означеног кривичног дела, већ из другог извора, то све наведено, а у контексту већ изложеног, и по оцени овога суда неприхватљивог објашњења окривљених АА и ББ о наводном пореклу предметног новца, по правилном

налажењу првостепеног суда овакав низ побројаних околности, с обзиром на њихов број и чврсту међусобну повезаност, представља низ посредних доказа који чине логичну целину, из које се на несумњив начин може донети закључак да је окривљени ББ извршио пренос новца који је сам прибавио извршењем кривичног дела посредовање у вршењу проституције, које је иначе и признао у поступку који се против њега води за предметно кривично дело, окривљеној АА, а окривљена АА извршила пренос и конверзију те имовине – новца, куповином предметног стана и потом предметну имовину стекла, држала и користила, све у намери да обоје прикрију незаконито порекло имовине са истовременим знањем да новац у износу од 58.750 евра потиче од означеног кривичног дела посредовање у вршењу проституције, а у прилог чему и по оцени овога суда између осталог иде и чињеница да окривљена АА, иако је извршила повраћај ПДВ на име куповине првог стана, ову непокретност у катастру није укњижила на своје име, па је стога правилан и закључак првостепеног суда да је изведеним доказима у потпуности искључена могућност другог порекла предметног новчаног износа.

Правилно је првостепени суд закључио и када није прихватио наводе из исказа сведока ГГ, нити наводе из исказа сведока ДД, који су у својим исказима сагласно потврдили наводе одбрана окривљених по питању наводних позајмица новца са њихове стране окривљеном ББ на описани начин, будући да су исти и за овај суд нереални, нелогични и дати са циљем побољшања положаја окривљених у овом поступку, при чему су, како то правилно закључује првостепени суд, посебно потпуно неодрживи наводи сведока ГГ да, као један финансијски стабилан човек, како је себе описао, искључиво из пријатељских разлога, без постојања било каквог правременог писаног трага, окривљеном позајмљује новац у укупном износу од 30.000 евра, у три наврата, у износима од по 10.000 евра, и то, како је навео, први пут током 2017. године, а потом и два пута током 2018. године, а да му претходно окривљени ББ није вратио бар део претходно позајмљеног новца, да затим уговор о наводној позајмици закључује тек почетком августа 2021. године и да при томе као средство обезбеђења наплате свог потраживања прихвата менице које нису ни потписане од стране окривљеног ББ, при чему не постоји доказ да је сведок овај новац, имајући у виду да је реч о три наводне транше новца у износу од по 10.000 евра, подизао у банци, нити доказ да је унос свог новца пријавио надлежној царинској служби приликом уласка у Републику Србију из ..., а што је потврђено дописом Министарства финансија – Управе царина – Сектора за контролу примене царинских прописа од 02.03.2023. године.

Такође, правилно је првостепени суд закључио када није поверовао ни исказу сведока ЂЂ, мајке окривљеног ББ, правилно налазећи да је њен исказ дат пре свега са циљем побољшања положаја окривљеног ББ у овом поступку, с обзиром да јој је окривљени син, при чему наводи из њеног исказа да је током рада у ... као ... остваривала зараду од неких 3.000 до 5.000 евра на месечном нивоу, да је доста зарађивао и њен супруг и да су они 2017. године дали свом сину ББ новац у износу од 20.000 евра, који је био намењен за куповину стана окривљеној АА, и по оцени овога суда нису поткрепљени доказима изведеним током поступка, будући да достављена документација о приходима које је остваривала током рада у ... датира из 2011. и 2012. године и да се на основу исте не може извести поуздан закључак да су она и њен супруг у временском периоду наведеном у оптужењу, а који се односи на период од јуна месеца 2017. године, заиста и располагали са износом од 20.000 евра и исти 2017.

године, како је то сведок навела, дали, односно поклонили свом сину ББ, како би он од истог платио део купопродајне цене за стан окривљене АА.

Када је у питању исказ сведока ЗЗ, у одсуству његових непосредних сазнања о пословним стварима АА, на који начин зарађује новац и на који начин је купила, односно дошла до новца за куповину стана у коме живи, то правилно првостепени суд исказ овог сведока није посебно ценио.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбрана окривљених, исказа саслушаних сведока, као и писаних доказа прочитаних на главном претресу, при чему је првостепени суд све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљене АА стекла сва субјективна и објективна обележја кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика, као и када је нашао да су се у радњама окривљеног ББ стекла сва субјективна и објективна обележја кривичног дела прање новца из члана 231 став 3 у вези са ставом 1 и 2 Кривичног законика, правилно налазећи да су окривљени били свесни својих дела и да су иста забрањена, при чему су хтели њихово извршење, односно окривљена АА је била свесна да у временском периоду наведеном у оптужењу, на описани начин, у намери да прикрије незаконито порекло имовине, извршила конверзију и пренос, а потом стицање, држање и коришћење имовине у износу који прелази 1.500.000,00 динара и то у укупном износу од 58.750,00 динара, са знањем у тренутку пријема да тај новац потиче од кривичног дела, што је и хтела, док је окривљени ББ био свестан да у временском периоду наведеном у оптужењу, на описани начин, у намери да прикрије незаконито порекло имовине, вршио пренос имовине коју је сам прибавио извршењем кривичног дела у износу који прелази 1.500.000,00 динара и то у укупном износу од 58.750 евра, са знањем у тренутку пријема да тај новац потиче од кривичног дела, што је и хтео, дакле, да су предметна кривична дела извршили са директним умишљајем, па како није било околности којима би била доведена у сумњу урачунљивост ових окривљених у време извршења предметних кривичних дела, то је правилно првостепени суд закључио да се ради о урачунљивим учиниоцима који су поступали са директним умишљајем, уз постојање свести о забрањености свог дела, па како није било околности које искључују кривицу окривљених, као и постојање самих кривичних дела, то је правилно првостепени суд окривљене АА и ББ огласио кривим за наведена кривична дела.

Због тога су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције и бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима АА и ББ, правилно, у смислу члана 54 КЗ, ценио све околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одбрана и њена висина правилно одмерена и истима дао адекватан значај када је окривљену АА осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, као и када је окривљеног ББ осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, сматрајући да ће се овако одмереним казнама по мери и врсти у потпуности постићи сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција и то како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције и довољно утицати на окривљене да не врше кривична дела.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим околностима од утицаја на кривичну санкцију и да ће се само ефективним казнама затвора, у наведеном трајању, као и новчавним казнама у наведеном износу, у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 Кривичног законика, у циљу опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, као и да су овако одмерене казне нужне, али и довољне мере кривично-правне заштите, сразмерне тежини извршених кривичних дела, степену кривице окривљених, околностима под којима су дела извршена, јачини угрожавања заштићеног добра, личности окривљених и њиховим личним приликама.

Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу строжијег кажњавања ових окривљених, као и жалбени наводи бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу блажег кажњавања ових окривљених, оцењени као неосновани.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције и бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку суда, због чега их није посебно ни образлагао.

Сходно свему напред наведеном, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.

Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић